

Arrest

nr. 216 847 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANSTEENHUYSE
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 14 december 2017 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VANSTEENHUYSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster meldt zich, samen met haar moeder, op 30 oktober 2017 aan bij de Belgische ambassade in Islamabad om een visum kort verblijf aan te vragen. Ze wenst een familiaal bezoek te brengen aan haar in België verblijfsgerechtigde broer.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 december 2017 een beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing luidt als volgt

*"[...] Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code * Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond. De visumaanvraag van minderjarige betrokkene wordt geweigerd omdat de visumaanvraag van de meereizende ouder werd geweigerd (dossier 43338)."*

Dit is de bestreden beslissing.

1.3. Op dezelfde dag treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van de afgifte van het visum aan verzoeksters moeder. Het beroep dat werd ingesteld tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad van 14 februari 2019 met nummer 216 846.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en *"l'obligation de gestion consciencieuse"*.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"L'acte attaqué a été pris en application de l'article 32 du Règlement 810/2009 du Parlement Européen et du Conseil du 13.07.2009 établissant un code communautaire des visas, lequel précise : "Sans préjudice de l'article 25, paragraphe 1, le visa est refuse : Si le demandeur : [...] ne fournit pas de justification quant à l'objet et aux conditions du séjour envisagé. [...]"

La partie défenderesse dispose d'un large pouvoir d'appréciation. Mais, elle est néanmoins tenue de motiver ses décisions et de les justifier adéquatement.

L'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles la décision s'est basée, de comprendre les justifications de l'autorité et de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours.

La décision attaquée n'offre pas l'occasion à la requérante de comprendre les motivations.

L'autorité se limite à dire que la requérante ne fournit pas de justification quant à l'objet et aux conditions du séjour envisagé. Et que sa demande de visa était refusée parce qu'on a aussi refusé la demande de sa mère.

Pourtant, les demandes doivent être jugées cas par cas. Et ça n'était pas le cas pour la requérante. La partie défenderesse n'a pas répondu de manière adéquate aux éléments particuliers de sa demande de visa. Au contraire, les motifs énoncés dans l'acte attaqué ont un caractère stéréotypé et ne réfèrent pas à la situation de la requérante.

Que l'usage d'une motivation stéréotypée ne permet en effet, ni à la requérante, ni à la juridiction administrative saisie d'un recours contre l'acte attaqué, d'arriver à vérifier si l'autorité qui a pris la décision a complètement examiné l'ensemble du dossier et a effectivement répondu aux moyens qui lui étaient présentés (arrêt n°83.558, C.E. 22 novembre 1999).

Qu'il apparaît donc clairement que la décision contient une motivation inadéquate et insuffisante.

En outre, la requérante estime que la décision dont elle fait l'objet étant de nature à l'empêcher en pratique de maintenir des liens de famille avec son frère, viole l'article 8 de la CEDH.

Son frère est reconnu réfugié par le Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides dd. 27.05.2013. Il habite et travaille en Belgique. Il n'est pas dans la possibilité de voyager en Afghanistan et visiter sa famille proche.

La seule option pour la famille de se rencontrer, est si la requérante voyage en Belgique.

La requérante habite en Afghanistan avec la reste de sa famille. Elle va à l'école au Abdul Majid Mustafa Ghaznawi High School.

Elle n'a pas d'intention de rester en Belgique. Elle veut seulement visiter son frère.

Ce type de lien familial doit être sauvegardé. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice (de ce droit) que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui.

Le refus de la demande de visa de la requérante ne constitue pas une telle mesure nécessaire qui permet une interférence de l'autorité.

Au contraire, la décision attaquée endommage seulement la requérante et sa famille par les refuser de se rencontrer. [...]"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 32 van de Visumcode, gesteld dat verzoeksters aanvraag tot de afgifte van een visum kort verblijf wordt geweigerd. Hierbij wordt gemotiveerd dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, waarbij wordt gespecificeerd dat de visumaanvraag van verzoekster wordt geweigerd omdat de visumaanvraag van de meereizende ouder werd geweigerd. Verzoekster acht voormelde motivering inadequaat en onvoldoende, doch blijft in gebreke aan te tonen waarom deze motivering de bestreden beslissing niet zou kunnen schragen of waarom de verwerende partij hiermee niet afdoende uiteenzet op welke wijze zij gebruik gemaakt heeft van haar ruime discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van een visumaanvraag kort verblijf. De Raad merkt hierbij op dat verzoekster niet onwetend kan zijn van de motivering van de beslissing die op dezelfde dag getroffen werd ten aanzien van haar moeder, met wie ze volgens haar eigen verklaringen op hetzelfde adres in Afghanistan samenwoont. Waar verzoekster de motivering stereotiep acht, wijst de Raad erop dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Verzoekster toont niet aan dat de motivering niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het standpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.5. Artikel 32.1. van de Visumcode luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

2.6. In casu heeft verweerder de afgifte van een visum kort verblijf geweigerd, omdat het doel en de omstandigheden van het voorgehouden verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Hierbij wordt erop gewezen dat de visumaanvraag van de meereizende ouder eveneens werd geweigerd. Verzoekster betoogt dat verweerder in gebreke is gebleven haar visumaanvraag individueel te behandelen en dat niet werd geantwoord op haar eigen specifieke situatie. In deze kan de Raad het evenwel niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig achten dat verweerder verzoeksters visumaanvraag weigert, waarbij hij verwijst naar de weigeringsbeslissing inzake de visumaanvraag van verzoeksters moeder. Verzoekster was op het ogenblik van het indienen van de visumaanvraag minderjarig, waarbij haar moeder in het aanvraagformulier wordt vermeld als persoon die het ouderlijk gezag over haar uitoefent (*“parental authority”*). Ook op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing was verzoekster nog minderjarig. Verder kan uit het administratief dossier worden afgeleid dat verzoeksters visumaanvraag samenloopt met deze van haar moeder. In beide aanvragen, die op dezelfde datum werden ingediend, werden dezelfde overtuigingsstukken gevoegd. Met uitzondering van de identiteitsstukken betreft het geen stukken die eigen zijn aan verzoekster zelf. Verzoekster beperkt er zich ook toe te stellen dat haar aanvraag individueel diende te worden beoordeeld zonder te concretiseren welke stukken en omstandigheden anders zijn dan deze die voorliggen bij de visumaanvraag van haar moeder.

2.7. Verzoekster wijst erop dat zij met de rest van haar familie in Afghanistan woont en daar school loopt. De Raad wijst er in deze vooreerst op dat verzoekster bij haar visumaanvraag noch een bewijs heeft overgemaakt dat er nog andere familieleden (behoudens haar moeder) in Afghanistan wonen, noch een bewijs dat zij aldaar is ingeschreven in een onderwijsinstelling. Ook thans ontbreekt elk bewijs hiervan. Verzoekster concretiseert in haar verzoekschrift ook niet in welke omstandigheden het beoogde verblijf in België zou kunnen plaatsvinden zonder de aanwezigheid van haar moeder.

2.8. Gelet op bovenstaande toont verzoekster niet aan dat verweerder bij de beoordeling van het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum, incorrect of strijdig met artikel 32 van de Visumcode heeft gehandeld, dan wel

heeft verzuimd rekening te houden met bepaalde aan hem kenbaar gemaakte elementen. Verzoekster volhardt dat zij wel degelijk enkel een kortstondig bezoek wenst te brengen aan haar broer en dat zij nog voldoende banden heeft met haar herkomstland, maar dit kan bezwaarlijk volstaan om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Dit betoog geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

2.9. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en beroept zich op haar gezinsrelatie met haar meerderjarige broer, die in België verblijfsgerechtigd is. De Raad merkt in deze op dat er slechts sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen meerderjarige broers en zussen, indien er bijkomende elementen van afhankelijkheid voorhanden zijn (cf. EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). In casu toont verzoekster op geen enkele wijze aan dat er sprake is van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een beschermenswaardig gezinsleven wordt derhalve niet aangetoond. Dit volstaat reeds om vast te stellen dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekster niet aantoont dat een bezoek in België de enige mogelijkheid betreft om contact te onderhouden met haar meerderjarige broer. Het enkele gegeven dat verzoeksters broer niet naar Afghanistan kan, impliceert niet dat zij niet elders een ontmoeting van korte duur kunnen hebben. Evenmin toont verzoekster aan dat zij en haar broer geen contact kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen absoluut verbod om het Belgisch grondgebied te betreden. Het staat verzoekster vrij een nieuwe visumaanvraag te initiëren, vergezeld van de nodige bewijsstukken inzake het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf.

2.10. Wat betreft "*l'obligation de gestion consciencieuse*" wijst de Raad erop dat dergelijk beginsel van behoorlijk bestuur hem onbekend is. Verzoekster licht dit ook niet nader toe. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA